

தொல் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பல்லி சொல் கேட்டல்

பெ. கலைச்செல்வன் அ. *

அ தமிழாய்வுத்துறை, அரசு கலைக் கல்லூரி, அரியலூர்- 621713, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Thol Tamil Samugathil Palli Sol Keatal

P. Kalaiselvan a,*

^a Department of Tamil, Government Arts College, Ariyalur – 621713, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

kalai1971aacmusiri@gmail.com

Received: 04-11-2020

Revised: 11-06-2021

Accepted: 15-06-2021

Published: 19-06-2021

ABSTRACT

Different beliefs and practices are found in human life from birth to death. These beliefs are created by the people and are followed and protected by the mother's community. Man has been living with nature since ancient times. Beliefs appeared in natural human life. Hope can be traced back to ancient Tamils and still prevails in Tamil Nadu today. The hope of seeing the omen in it is found all over the world. Proverbs show that people have faith in omens. Our ancestors wrote the book 'Gauli Shastri' because the lizard omen is very important in our society. The word lizard played a major role in Tamil life during the Sangam period. It is possible to know that people have lived by the benefit of the lizard. There is hope from the public that the sound of the lizard will predict what will happen next. The purpose of this article is to illustrate the lizard word that has been around for a long time in folklore.

Keywords: Lizard, proverb, lizard omen, hope.

முன்னுரை

மக்கள் வாழ்வில் ஏராளமான அளவில் நம்பிக்கைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் நிறைந்து நிலவி வருகின்றன. அவை மானுட வளர்ச்சியின் ஓர் அங்கமாக இருந்து வருவதனைச் சங்கப் பாடல்கள் கொண்டு அறியலாம். அகவாழ்விலும், புற வாழ்விலும் நம்பிக்கைகள் சமுதாய அறிவுறுத்தலுக்குத் துணைசெய்துள்ளன. விலங்குகள், பறவைகள், தாவரங்கள் முதலான செடிகொடிகள், மூத்தோர் சொல், அறிவர், கணியர் சொல் போன்றன நம்பிக்கையின் செயல்பாடுகளோடு இணைந்து செயலாக்கம் பெற்றுள்ளன. நம்பிக்கைகளில் நன்னம்பிக்கை என்பதும், தீநம்பிக்கை என்பதும் நிலைபெற்றிருந்துள்ளது. சங்க அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் பல்லி சொல் கேட்டல் பெற்றிருந்த நிலைப்பாட்டினை அகப்பாடல்கள் கொண்டு இக்கட்டுரையில் விளக்கப் பெறுகிறது.

நிலமும் பண்பாடும்

உலகின் தொன்மைச் சமூகங்கள் யாவற்றிலும் பண்பாடுகள் நிலை பெற்றுள்ளன. உலகிற்கே மிகச்சிறந்த பண்பாட்டினையும் நாகரிகத்தினையும் கற்றுத் தந்தது தமிழினம் என்பதனைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அவ்வகையில் ஒவ்வொரு நிலப்பரப்பிலும் காணப்படும் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்கூறுகள் என்பன, ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரும்திணை சார்ந்த வாழ்வியலும் உணர்த்தும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் அவர்களின் தொழில், விளையாட்டு, வழிபாடுகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் முதலானவற்றை எடுத்துரைப்பனவாக அமைந்துள்ளன. சமூகம் என்பது மனிதன் கூடிவாழும் பொதுஅமைப்பினைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாகும். மனிதர்கள் பலரும்

ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புகொண்டு வாழும் கூட்டு வாழ்க்கையின் தொடக்கக் காலத்தை ஆராயத் தொடங்கின் தொடக்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த மக்களினங்களைச் சமூகம் என்றே அழைத்தனர். ஆதிகாலத்தில் மக்கள் கூட்டமாக வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்புகளற்று வாழ்ந்து வந்தனர். இக்குழு வாழ்க்கையைச் சமூகம் என்ற சொல்லாலும், வரலாற்றுப் பதிவுகளில் இனக்குழு என்ற சொல்லாலும் அடையாளப்படுத்தினர். இத்தகு இனக்குழு பண்பாட்டின் அறிதலுக்குத் துணை செய்கின்றன.

பண்பாடு என்னும் சொல் மனிதனோடு மட்டுமே தொடர்பு கொண்டுள்ளது. இதுவே பிற உயிரினங்களிடமிருந்து மனிதனைப் பிரித்துக் காட்டுகிறது. மனிதன் மட்டுமே பண்பாட்டினைக் கொண்ட விலங்காகத் திகழ்கிறான்.

பண்பாடு என்பது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள் சட்டம், வழக்காறு முதலானவையும் மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்து கற்கும் பிற திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுமைத் தொகுதியாகும்.

நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கை என்பது காலம் காலமாகத் தொன்றுதொட்டு வழக்கிலிருந்து வரும் பண்பாட்டுக் கூறாகும். தன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் அதற்கான விளக்கத்தைப் பிறருக்கு எடுத்துரைக்க இயலாத போதும் சிலவற்றை வெளிப்படுத்துகிற மனத்தின் எண்ணங்களை நம்பிக்கை என்று கொள்ளலாம்.

நம்பிக்கைப் பற்றி நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர் சு. சக்திவேல் “இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களை உணராத பொழுதும் மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சில நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத பொழுதும் மனித மனமானது சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவைகளே நம்பிக்கைகளாக உருவாகின்றன” (ப. 219) என்று கூறுகின்றார். இதனால் காரணம் கற்பிக்க இயலாதவையே நம்பிக்கைகளாக உருவாக்கம் பெறுவது தெளிவாகும் (Sakthivel, 1990).

எந்த ஒரு செயலானாலும் வாழ்க்கையில் நன்மையே விளையவேண்டும் என்று விரும்புகின்ற இயல்புடையது மனிதமனம். அதனடிப்படையில் சில செயல்களைச் செய்கிறது. அச்செயல்களுக்குச் சில கற்பிதங்களைக் கூறிக் கொள்கிறது. அவ்வாறு கூறப்படும் கற்பிதங்களே நம்பிக்கைகளாகத் தொக்கி நிற்கின்றன.

பல்லி சொல்

சங்கத் தமிழர் வாழ்வில் பல்லிசொல் மிகப்பெரும் இடத்தினைப் பெற்றிருந்துள்ளது. பல்லிசொல் கேட்டல் நற்சகுனமாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. பல்லி சொல்லின் பயன் சிறத்தலால் ‘முதுவாய்ப்பல்லி’ என்று சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அது முதுமைவாய்ந்த பல்லியின் சொல் போன்றது என்ற பொருளையும், மூத்தோர் சொல்லிய சொல் என்ற கருத்தினையும் உணர்த்தி நிற்கக் காணலாம்.

புறவாழ்வில் முதுவாய்ப்பல்லி சொல்

புறத்தினைச் சமூகம் முற்றிலும் நம்பிக்கை வயப்பட்டதாய் அமைந்திருந்தது என்பதனை அறிவதற்குப் பல்லி சொல் கேட்டல், உன்னமரம் பார்த்தல், பறவைச் சகுனம் பார்த்தல் போன்றவை சான்றாக அமைந்துள்ளன. மிகப் பெரும் போர் வீரரும் தம் ஆற்றலையும் வீரத்தையும் பெரிதாக நோக்காது, நம்பிக்கையினைப் பெருமளவில் போற்றியுள்ளனர். எந்தவொரு வெற்றி நிகழ்வும் நன்னிமித்தத்தின் பொருட்டே விளையும் என்பதில் கருத்தாக இருந்துள்ளனர். போரின் பொருட்டுத் தங்கள் படைகளை மேலேற்றிச் செல்லும் மறவர்கள் தாங்கள் ஈடுபடும் போரின் முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்பதனை முன்னதாக அறியும் ஆவல் கொண்டிருந்தமையை அறிவதற்கு முதுவாய்ப்பல்லி சொல்கேட்டல் தக்க சான்றாக அமைந்திருந்துள்ளது.

வலிய விற்படையுடன் சென்று போரிட்டு வந்த போரில் பகைவர் அழியுமாறு கொன்று, நல்ல புகழை நிலைநிறுத்திய மானம் மிக்க மறவர்களது நடுகற்கள் வரிசையாய் நின்று காட்சியளிக்கும் காடு. அந்நடுகற்களினூடே இருந்து, கண் இமையாது இரையினை விரும்பி உண்ணும் முதுமைவாய்ந்த பல்லி சிறிது அளவே ஒலித்துத் தடை செய்யுமாயினும், பெரிய நெற்றிப் பட்டம் அணிந்த யானைமேற்செல்லும் அரசரேயானாலும், அங்கிருந்து மேற்செல்வதை விட்டொழித்துத் திரும்பிவிடுவர் என்பதனை,

“...வில்லீண்டு அருஞ்சமம் ததைய நூறி

நல்லிசை நிறுத்த நாணுடை மறவர்

நிரைநிலை நடுகற் பொருந்தி இமையாது

இரைநசைஇக் கிடந்த முதுவாய்ப் பல்லி

சிறிய தெற்றுவ தாயிற் பெரிய

ஓடை யானை உயர்ந்தோர் ஆயினும்

நின்றாங்குப் பெயரும் கானம்”

(அக. பா. 387:13-19)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் பெரும்போரினை மேற்கொள்ளும் பொருட்டுச் செல்லும் அரசர்களாயினும் முதுவாய்ப்பல்லி ஒலியெழுப்புவதனைக் கேட்டல், செல்லும் வேலை வெற்றிபெறாது என்று கருதி, தம் இடம் திரும்பிவிடுவர் என்ற நம்பிக்கையினை இப்பாடல் கொண்டு அறிய முடிகின்றது.

அகவாழ்வில் பல்லி சொல் கேட்டல்

அகவாழ்வில் பல்லி சொல் மிகப் பெருமளவினதாக அமைந்திருந்து உள்ளது. பல்லி சொல் கேட்டலும், அறிதலும் அவர்தம் வாழ்வின் ஓர் அங்கமாகவே இருந்திருந்துள்ளது. அகவாழ்வில் பல்லி சொல் கேட்டலைச் சங்கப் பாடல்கள் மிகப் பெருமளவில் பதிவு செய்துள்ளன. கணிவாய்ப்பல்லி, முதுவாய்ப்பல்லி என்று அகநூல்கள் பல்லியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

“வருந்துதோட் பூசல் களையும் மருந்தென

உள்ளுதொறு படுஉம் பல்லி”

(அகநா., பா. 351:15-16)

என்னும் பகுதி, எதிர்வரவிருக்கும் துன்பங்களையும் இன்பங்களையும் முன்னரே அறிவிப்பதாகப் பல்லி சொல் கேட்டல் அமைந்திருப்பது தெளிவாகிறது.

பல்லி சொல் கேட்டல்

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து வாடும்போது தோழி தலைவிக்கு நன்னிமித்தங்கள் பல சொல்லி ஆறுதல் சொன்னாள். அப்பொழுது நமக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பல்லியானது நன்மை உண்டாகும் வண்ணம் இணக்கமாகச் சொல்கிறது; ஆகவே, இனி நன்மை உண்டாகும் என்பதை,

“பாங்கத்துப் பல்லி படும்”

(பா. 41:4)

என்று குறிப்பிடுகின்றது ஐந்திணை எழுபதின் பாடல். அகநானூற்றைப் போல, கலித்தொகையிலும் ஒரு பாடல்,

“புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லர் மளவையிற்

பல்லியும் பாங்கொத்து இசைத்தன”

(கலித்தொகை, பா. 8:20-21)

என்று குறிப்பிடுகின்றது (Kazhaga pulavar gulu, 1980; Kazhaga pulavar gulu, 1982). எனவே, பல்லி சொல்லும் பலனை நம்பி மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

பல்லி சொல்கேட்டுத் தம் கணவன் திரும்புவதை எதிர்பார்த்தனர். நற்றிசையில் ஒலித்தால் நல்லசொல் என்றும், நல்லதுநடக்கும் என்றும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

“மையல் கொண்ட மதனழி இருக்கையின்

பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி

நல்லகூறு என நடுங்கி” (அகநானூறு, பா. 289:14-16)

என்று அகநானூறு கூறுகின்றது. இல்லத்தில் மாலையில் ஒலிக்கும் பல்லியின் ஒலியைக்கேட்டு தலைவன் வரும் நன்னிமித்தமாகக் கூறுகிறது என எண்ணி அப்பல்லியைப்போற்றியபடி இருக்கும் தலைவியின் செயல்பாட்டினை,

ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇ

பாங்கர் பல்லி படுதொளும் பரவி” (அக. பா. 9:18-19)

என்னும் பகுதிவழி அறியலாம். நற்றிசையில் தலைவன் வருகையைப் பல்லி சொல்லிச் செல்லும் என்ற குறிப்பினை,

“மீமிசைக் கலித்த வீற்று முல்லை

ஆடுதலைத் துருவின் தோடுதலைப் பெயர்க்கும்

வன்கை இடையன் எல்லிப் பரீஇ

வெண்போழ் ததைஇய அலங்கல்அம் தொடலை” (நற்றிசை, பா. 161:7-9)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன (Somasundaranar, 1980). இதில், மலைப்பொழுதின் இனிமையான குடில்கள் அமைந்துள்ள ஊரில் உள்ள உயர்ந்த சுவரில் உள்ள பல்லி வினைவயிற் பிரிந்து நாம் செல்லும் போது என்று வருவீர்கள் என்று தலைவி கேட்டதற்கு நல்ல வெற்றியை உடையாய். நான் எண்ணி வினையை முடித்தவுடன் வருவேன் என்று கூறிச்சென்றவன். இன்று அவள் துன்பம் தீர் வருகின்ற வருகைக்கு முன்னரே, அப்பல்லி ஒலிசெய்து தெரிவிக்குமோ?” என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளதனை அறியலாம். பின்னர் நிகழ்ப்போவதை முன்னரே அறிவிப்பனவாகப் பல்லியின் ஒலி விளங்கும் என்ற நம்பிக்கையை இப்பகுதியால் உணரலாம்.

சுவரில் கோடிழைத்தலும் பல்லி சொல் கேட்டலும்

பொருளீட்டுவதற்காகத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். பிரிந்து சென்ற தலைவன் பிரிந்துள்ள நாள்களை எண்ணும் பொருட்டுத் தலைவி வீட்டுச் சுவரில் கோடு போட்டு வருகிறாள். அந்தக் கோடுகளைப் பார்த்து நெடுநேரம் தன் நலம் குறித்து நினைந்து கொண்டிருப்பாள். அவர் தன்னுடன் இல்லையே என்று வருந்துவாள். அந்த நினைப்பே அவள் கண்ணீர் விட்டு வருந்துவதற்குக் காரணமாக இருக்கும். துயரம் தாங்காமல் அன்னத்தின் சிறகால் செய்யப்பெற்ற படுக்கையில் விழுந்து மனம் மயங்கி ஊக்கம் குன்றிக் கிடப்பாள். அப்போது சுவரில் எங்காவது பல்லி ஒலியெழுப்பும். அப்பொழுதெல்லாம் தலைவி தெய்வத்தை வணங்கி, நல்லகுறி சொல்வாயாக! என்று பல்லியை வேண்டிக்கொண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருப்பாள் என்பதனை,

“சிலைஏ றட்ட கணைவீழ் வம்பலர்

உயர்பதுக்கு இவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்

நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டும்

சுரனிடை விலங்கிய மரன்ஓங்கு இயவின்,

வந்து, வினை வலித்த நம்வயின், என்றும்

தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தல் ஆனாது,

நெகிழா மென்பிணி வீங்கிய கைசிறிது
 அவிழினும், உயவும் ஆய்மடத் தகுவி;
 சேண்உறை புலம்பின் நாள்முறை இழைத்த
 திண்சுவர் நோக்கி, நினைந்து கண்பனி,

(அக. பா. 289:1-12)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைப்பதனைக் காணலாம். இதில், சுவரில் கோடிட்டு நாட்களை எண்ணிப் பார்க்கும் நிலைப்பாடும், அன்னத்தின் தூவி கொண்ட படுக்கையில் துயிலும் நிலையும், பல்லி சொல் பலிக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் இடம்பெற்றுள்ளதனைக் காணலாம். பல்லி சொல் பலிக்கும் என்பது காலம் காலமாக மக்களிடையே இருந்துவரும் நாட்டுப்புற வழக்காறுகளில் ஒன்றாக இருந்து வருவது தெளிவாகிறது.

முடிவுரை

மனிதனின் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், வாழ்வியல் வழக்காறுகள் யாவும் அவன் பிறந்த மண், இனம், சமயம், ஆகியவற்றிற்கேற்ப மாறுபடுகின்றன. இவ்வழக்காறுகள் யாவும் மனிதவாழ்வின் பிறப்பு முதல் இறப்புவரை பின்னிப்பிணைந்துள்ளன.

ஒரு நாட்டின் பழக்கவழக்கங்கள் அந்நாட்டின் ஏட்டிலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் மூலமும் அறிந்து கொள்ளலாம். நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் மக்களையும் மக்கள் பண்பாட்டையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகு நாட்டுப்புறவியல் பண்பாட்டினையும் ஏட்டிலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளமை இதன்வழி தெளிவாகிறது.

பண்பாடு என்பது தலைமுறை, தலைமுறையாக அறிவு சார்ந்த நிலையில் கற்றுணர்ந்த நடத்தை முறைகளைக் குறிக்கிறது. பண்பாடானது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், சட்டம், வழக்கம் முதலானவை மனிதன் சமூகத்தில் ஓர் உறுப்பினனாக இருந்து கற்கும் திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுமைத் தொகுதியாக விளங்குவது இதன்வழி தெளிவாகிறது.

References

- Kazhaga pulavar gulu, (1980) Iynthinai Ezhubathu, Kazhaga veliyedu, Chennai, India.
 Kazhaga pulavar gulu, (1982) Kalithogai, Kazhaga veliyedu, Chennai, India.
 Sakthivel, Su., (1990) Nattupura iyal aaivu, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India.
 Somasundaranar, Po. Ve., (1980) Narrinai, Kazhaga veliyedu, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License